

บทโครงร่าง (Story Outline)

บทภาพยนตร์ เรื่อง ถ้าเชื่อกี่บ้าแล้ว (bullshit)

ผู้เขียน: สูดิน ชาวหินฟ้า – dfilm school. โทร. +668 8291 9232 tel. & id.Line 0882919232
sudin.expert@yahoo.com

วันที่ 20 มิถุนายน 2561

ความยาวเรื่อง: 30 นาที

แนวคิดของเรื่อง (theme) : เรื่องโกหก

แนวภาพยนตร์ (genre) : ตลก-comedy

ประโยคหลัก (premise): ไม่มี

เรื่องย่อ (synopsis): มุมเรื่องเล่าของ จำยิ้ม กับ ลีสาวสูงวัย ในงานเลี้ยงรุ่นก่อนเกษียณ

FADE IN

วันนี้ บนท้องถนน คู่อุ่นวายนกว่าทุกวัน รถบรรทุกหมูคันหนึ่ง วิ่งช้าๆ ผ่านบ๊อมตำรวจและเลียว
โค้ง เลขไปสัก 20 เมตร เกิดพลิกตะแคงข้าง. ที่บ๊อมตำรวจ มีตำรวจ 2 นาย รีบวิ่งออกไป
ตรวจดูเหตุการณ์.

ผ่านไป 15 นาที รถยังนอนตะแคงที่เดิม คนขับรถเป็นชายวัยกลางคน เดินกะเผลกเล็กน้อย
ท่าทางเขาปลอดภัยดี แต่มีหมูหลุดออกมาจากรถ รวาลีห้าตัว เดินแฟนพานไปทั่ว คนขับรถเจ้าของ
หมู จึงรีบเตือนไม่ให้มันวิ่งหนีไป จำยิ้ม เห็นหมูตัวหนึ่ง ห่างออกไปจากที่เกิดเหตุราว 100 เมตร
มันคงหลุดออกมาตัวแรกๆ และไม่มีใครเห็น เขายืนอยู่ในจุดที่ใกล้มันที่สุด จะเรียกให้เจ้าของไป
รับมันมา ก็คงไม่ทัน มันอาจถูกรถชนเสียก่อนแน่ เขาสังเกตที่คอของมัน มีเชือกผูกไว้ จำยิ้มจึง
เดินไปจูงมันกลับมา. แต่หมูมันไม่ใช่ตัว มันจึงกึ่งวิ่งกึ่งเดินนำหน้าคนจูง.

ขณะจำยิ้มกับหมูเดินเลาะริมถนนไปหาเจ้าของ ชายชู้เฒ่าคนหนึ่งเดินเซสวนมา “อ้าว! นั่น จะจูง
หมาไปไหนล่ะ?”

จำยิ้มเห็นว่าเป็นคนเฒ่า จึงไม่คิดถือสา “มันคือหมูไม่ใช่หมา”

“อย่ายุ่ง” เลียงคนเฒ่า ตวาดขึ้น พร้อมจ้องหน้าจำยิ้มถมึงทิ้ง

“ผมถามหมู ไม่ได้ถามคุณตำหนวด”

จำยิ้ม.

[CUT]

ชีวิตของตำรวจหนุ่มโสดใหญ่ แต่ยศเล็กแค่ จำยิ้มตำรวจ วัย 50 ปี แต่หัวใจ 30 ปี ซึ่งไม่เคยคิดว่าตัวเองแก่ จึงต้องทำงานหนัก ไม่มีวันหยุด รายได้มันรั่วไปกับการดื่มและการเที่ยวเตร่มากกว่า การเป็นตำรวจชั้นผู้น้อยไม่มีอะไรดีไปกว่า หางานอื่นทำ เป็นการเพิ่มรายได้ แต่สำหรับจำยิ้ม ไม่เคยพอ ไม่เคยคิดแม้จะสะสมเงินทองไว้ใช้กินในตอนแก่ คิดแค่ว่าแค่ขอให้สนุกไปวันๆ. แต่จำยิ้มรับใช้ประชาชนไม่เคยเถียงว่าเขาจะเป็นใคร ถ้าไม่ใช่ผู้ร้าย มักจะเรียกรอยยิ้มจากเขาเสมอ สมกับที่ทุกคนเรียกว่า จำยิ้ม

บ่ายสี่โมง จำยิ้มเลิกงานที่บ๊อม เขาคิดถึงเวลาที่มีความสุขหลังเลิกงาน และรู้สึกหิวข้าวขึ้นมาทันที. จำยิ้มกลับไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวที่บ้านพัก เสร็จแล้วขับรถเข้ามาในเมือง แวะที่ร้านอาหารบุฟเฟ่ต์แห่งหนึ่ง เป็นร้านเปิดใหม่. เขาจอดรถ และเดินอย่างคนอารมณ์ดี ไปที่ประตูกระจก เปิดมันเข้าไป ภายในร้านโอ่อ่า น่านั่ง ปลอดภัย เพราะมีลูกค้ายืนเฝ้าไม่กี่ปerson ช่างเป็นเป็นบรรยากาศที่สุดแสนอร่อย. จำยิ้มกวาดสายตาไปรอบๆ เขาพบสิ่งถูกใจเข้าแล้ว คราวนี้เป็นสาวงามคนหนึ่ง นั่งที่โต๊ะฝั่งตรงข้าม เธอสบตาเขา และเขายิ้มให้เล็กน้อย. จำยิ้มมีวิธีจับสาวตามแบบฉบับของตัวเอง เขาเรียกพนักงาน แล้วสั่งอาหารที่คิดว่าสุดพิเศษสำหรับสาวงามผู้นี้ และของตัวเองด้วย.

สักครู่ พนักงานก็นำบะหมี่สุตรหอมอร่อยมาเสิร์ฟให้หญิงสาว พร้อมผายมือมาที่จำยิ้ม เขาสบตากับเธออีกครั้งพร้อมก้มยกหน้าเชื้อเชิญ หญิงสาวยิ้มรับ กล่าวขอบคุณเบาๆ และลงมือกินบะหมี่บนโต๊ะ. จำยิ้มไม่หยุดแค่บะหมี่ขามเดียว เขาสั่งของกินอีกหลายอย่าง เพื่อแสดงความใจกว้าง จนอาหารเต็มโต๊ะของหญิงสาว. เวลาผ่านไป เธอคงอิ่มแล้วละ แต่ก็ยังมีของกินอย่างอื่นทยอยมาเรื่อยๆ คราวนี้ดูหน้าเธอรู้สึกอึดอัด แต่เป็นความอึดอัดที่ไม่ใช่เพราะกินอิ่มจัด แต่เป็นเพราะสาเหตุอื่นมากกว่า. แต่จำยิ้มก็ยังแสดงความมั่นใจ ด้วยการสั่งไอศกรีมปิดท้ายให้อีก. ตอนนี้อาหารก็เลยเต็มโต๊ะจนไม่เหลือที่ว่าง.

ทั้งจำยิ้มและหญิงสาว ไม่ทันสังเกตว่า พนักงานชายหญิงคู่หนึ่งกำลังกระซิบกระซาบ และจับจ้องพวกเขาอยู่ ด้วยหน้าทำทางแปลกๆ.

มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นมาชัดเจน จำยิ้มรับสาย ทำเก๋ๆ กังอยู่ครู่หนึ่ง แต่แล้วเขาต้องรีบไป. เขาจึงส่งยิ้มให้หญิงสาว แล้วลุกขึ้นเปิดประตูออกไป ทิ้งให้หญิงสาวอยู่ตามลำพัง

“โธ่ จะไปก็ไม่บอก เบอริโธร ก็ไม่ทิ้งไว้ให้เลย คนอะไรวะ?” เธอบ่นกับตัวเอง และเตรียมจะลุก ออกไปบ้าง แต่แล้วพนักงานผู้หญิงก็รีบเดินเข้ามา

“พี่คะ ถ้าพี่ทานไม่หมด พี่ต้องจ่าย”

“อะไรนะ”

“แต่ถ้าพี่ทานหมด ก็ไม่ต้องจ่าย” พนักงาน บอก “เพราะเป็นกฎของทางร้านเราค่ะ”

“โธ่! ได้คนอดร่ำอดรววย มึงแน่จริง ก็ตามมาจ่ายให้กูซิวะ” หญิงสาว คำสบถไล่หลัง

[CUT TO]

เย็นๆ แบบนี้ คนคงเลิกงาน ต่างแย่งกันใช้ถนนเพื่อกลับบ้าน แต่มีขบวนแห่งงานบวชยาวเหยียด ทำให้ถนนแคบไปถนัดตา. แต่จำยิ้มจำเป็นต้องไปทางนี้ ตามที่นัดหมายกับเพื่อนตำรวจไว้. เขา เคลื่อนรถไปช้าๆ ตามรถยนต์เก๋งหรูสีม่วงดำ ซึ่งอยู่ข้างหน้า สาเหตุที่ทำให้ช้า คือรถตู้โดยสารคัน ถัดไปข้างหน้า หยุดจอดรับส่งผู้โดยสารไปด้วย.

รถเก๋งคันหรู ราคาน่าจะเกินสิบล้าน ซึ่งพลัดหลงเข้ามาถนนเส้นนี้ ก็เลยกลายเป็นเป้าสายตา กลายเป็นของแปลกบนถนนเส้นนี้ คนขับเป็นหนุ่มรูปหล่อ หน้าตาดี. แต่คนขับรถตู้ที่อยู่ข้างหน้า เป็นผู้หญิง ดูเธอกำลังอารมณ์เสียบางอย่าง. ทำให้หนุ่มเจ้าของรถ พลอยอึดอัดไปด้วย เพราะถูก บีบด้วยฝูงคน และความล่าช้าของรถ. หญิงเจ้าของรถ ยกโทรศัพท์ขึ้นมา แล้วกดเบอร์ ในขณะที่ รถยังเคลื่อนอยู่ ทั้งๆ ที่มีป้ายสติ๊กเกอร์รณรงค์ “ถ้าขับ ไมโธร ถ้าโธ small talk” ติดอยู่ที่ กระจกหน้า

“ยูโส เดียวนี้”

“ยูวัด” เสียงตอบจากโทรศัพท์ ทำให้เธอไม่พอใจขึ้นมาทันที

“กุถามมึงคี่ๆ มึงยูโส”

“เฮ! ... ยูวัด กะฉัญจาวา”

“มึงไปยูหาสาแตกหญิง ยูวัด”

“กูเป็นพะ มึงบ่ให้กูยูวัด ลีให้กูไปยูโส”

“มึงบวช คือบอบอกกู”

“มึงเป็นแม่กฤติ กুবวช กูจึงสืบอกมึง”

“อีน ... บักหมาสี่แม่มึงเฮีย มึงบวชแต่ญามไต้”

“กুবวชมาชาวปีแล้ว”

เธอถูกคิดอะไรบางอย่าง “โธ่! โทรมิดิณี”

“เจริญพร อีสามึง”

คลิก!

พูดจบ เธอก็เบรครถหยุดกะทันหัน ไม่เช่นนั้น จะชนคนข้างหน้า และผู้โดยสารคนหนึ่งขอลง. รถตู้โดยสารคันนั้น ก็หยุดให้คนลงแบบไม่เกรงใจรถคันข้างหลัง. จำยิ้มฉวยโอกาสเห็นช่องว่าง ชับแซงรถเก่งขึ้นมา. มีช่องว่างอีก จำยิ้มก็ขับแซงขึ้นไปประกบข้างรถตู้โดยสารคันนั้นได้อีก แต่ก็ต้องหยุดรอรถข้างหน้า. เขามองออกจากกระจก สบตา กับคนขับรถตู้. หญิงเจ้าของรถตู้สังเกตเห็นป้ายโล่ตำรวจ ที่ด้านข้าง.

“ตำรวจจะตาย สิจับกูปอน้อ” เธอบ่นกับตัวเอง

“ผมมาธุระที่ต่างจังหวัด คงไม่เจอกันสักสองสามวันนะ” หม่อมเจ้าของรถเก่ง พูดโทรศัพท์.

ถ้าปล่อยให้คิดขบวนรถแบบนี้ คงไปไม่ทันนัดแน่ จำยิ้มจึงเปิดไฟหน้า บีบแตรขอทาง อาศัยเป็นรถตำรวจ จึงผ่านไปได้ไม่ยาก.

คนขับรถตู้ ยังคงขับรถช้าๆ เรื่อยๆ จนกระทั่งถึงแยกไฟแดง ถนนก็ยังไม่ว่าง เพราะขบวนแห่ยาวมากกินพื้นที่ถนนไปไกล. รถเก่งของหม่อมหล่อ หยุดกะทันหันเกือบชนกันท้ายรถตู้. ทำให้เขารู้สึกไม่พอใจมาก.

[CUT TO]

ที่ด่านตรวจรถแห่หนึ่ง ยิงใกล้ค่ำ รถก็ยั้งหนาแน่น. ที่มุมหนึ่งของด่านตรวจ มีตำรวจอยู่ปฏิบัติหน้าที่คนเดียว อยู่ระหว่างชำระข้อพิพาท ระหว่างหญิงสาวคนหนึ่งกับเพื่อน ซึ่งสวมเสื้อผ้าเปียกทั้งคู่ เหมือนกับไปเล่นน้ำที่ไหนมาสักแห่ง กับผู้ชายคนหนึ่ง ท่าทางไม่น่าไว้วางใจ กรณีพิพาทกัน ไม่ใช่เรื่องรถ แต่เป็นเรื่องอื่น.

หญิงสาว หน้าตามอมแมมด้วยแป้ง เจ้าของเรื่อง ให้การกับนายตำรวจผู้นั้น.

“พี่ตำรวจคะ เขาจับนมหนู ตอนเล่นน้ำสงกรานต์”

“จริงๆ ค่ะ หนูเป็นพยานได้” เพื่อนสาว พุดและพยักหน้าให้ตำรวจ ในขณะที่ตำรวจนายนั้น กำลังง่วนอยู่กับการเขียนข้อความบางอย่าง ลงบนเอกสารการเสียค่าปรับ. เขาเอ่ยขึ้นกับ หนูม คู่กรณี.

“แบบนี้ คุณเป็นฝ่ายผิด ไปล้วงละเมิดคนอื่น คุณจะว่ายังไง?”

“ขอโทษครับคุณตำรวจ ผมจะไม่ทำอีกแล้ว” หนูมผู้นั้น มีที่ท่าอ่อนลง

พอดีจำยิ้มมาถึงพอดี

“ไฉน จำ มาช้าหน่อยนะ”

“รถติดเป็นบ้าเลย” จำยิ้ม ตอบ

“ถ่ายรูปให้หน่อย”

“เรียกผมมานะนี่ แค่ถ่ายรูปเองหรือ?”

จำยิ้มรับกลั้ววิตโธจากเพื่อนตำรวจมา. นายตำรวจผู้นั้น หันไปพูดกับหนูมที่เป็นจำเลย

“เฮงใจ คุณเสียค่าปรับแทนทีละกัน สองพันบาท”

หนูมคนนั้น ล้วงกระเป๋าเงิน ออกจากกระเป๋ากางเกง แล้วหยิบแบงค์พันออกมาสองใบ ยื่นให้ตำรวจ

“นี่ครับค่าปรับ”

ตำรวจรับเงินมา แล้วฉีกใบเสร็จที่เสียค่าปรับ ส่งให้หนูมคนนั้น.

“เสร็จละ แยกย้ายกันกลับได้”

หญิงสาวผู้เสียหาย แสดงความไม่พอใจทันที “อ้าว! พี่ตำรวจ หนูก็โดนจับนมฟรีลิคะเนี่ย”

หนูมคนนั้นพุด ก่อนผลจะจากไป “ฟรีที่ไหนกันล่ะ พี่เพิ่งจ่ายไปสองพัน”

จำยิ้มพูดตอตขึ้น “ค่าปรับเข้าหลวงครับ”

หญิงสาวจึงค้อนขวิด ใส่หน้าจำยิ้ม “แต่มัน นมหนูนะคะ ไม่ใช่ นมหลวง”

จำยิ้ม.

[CUT TO]

ถนนว่างแล้ว ใกล้สี่แยก สัญญาณไฟเหลืองสว่างขึ้น หม่อมหล่อ เจ้าของรถหรู ฉวยโอกาสถนนว่าง พยายามจะแซงรถตู้ขึ้นไปข้างหน้า ก่อนสัญญาณไฟแดงขึ้น แต่มีรถมอเตอร์ไซด์แซงตัดหน้า จึงหักพวงมาลัยรถกลับ จังหวะเดียวกับรถตู้เบรค รถเก่งจึงชนท้ายรถตู้เต็มแรง.

มีเสียงดังโครม!! ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง.

หญิงคนขับรถตู้ รีบลงมาจากรถ เดินตรงไปปะทะคารมกับหนุ่มรถเก่ง.

“มึงขับรถหาสิแตกหญิง มึงสิฟ่าวไปไส”

“กูก็อดทนมานานแล้วนะโว้ย ขับรถแบบนี้”

“มึงบอเบิ่งเลยดิ ว่าไฟแดง”

“แดงที่ไหนเล่า มันเพิ่งจะเหลือง”

ขณะเดียวกัน คนโดยสารบนรถตู้ ก็ทยอยลงจากรถไป.

“พวกกู สิไปไส ฉึงบอจ่ายค่ารถ”

แต่คนเหล่านั้น ไม่ฟังคำของ เจ้าของรถ พวกเขาพากันเดินตรงไปที่บริเวณท้ายรถ ... ทั้งหญิงคนขับรถตู้ และหนุ่มเจ้าของรถเก่ง หยุดทะเลาะกัน พากันหันมองตามไป ดูเหตุการณ์ ที่อยู่ห่างออกไปจากท้ายรถ ราว 20 เมตร ผู้คนข้างๆ ก็เริ่มทยอยไปมุงดู ณ จุดนั้น.

มอเตอร์ไซด์คันหนึ่ง ล้มลงที่ฟุตบาท ช้างเสาไฟฟ้า คนขับเป็นพ่อ คนซ้อนเป็นแม่ กำดั่งอุ้มประคองลูก ทุกคนได้รับบาดเจ็บ เลือดไหลที่พื้นถนน. เสียงร้องไห้คร่ำครวญของแม่ เป็นที่น่าเวทนา เด็กไม่หายใจแล้ว ที่หัวมีเลือดไหลทะลักออกมาตลอด จนชุ่มโชก.

หม่อมหล่อ พยายามพูดโทรศัพท์ถึงใครคนหนึ่ง แต่สัญญาณตอบรับขัดข้อง ทำให้เขารู้สึกเป็น

กังวลมากขึ้น.

[DISSOLVE]

ที่สวนอาหารแห่งหนึ่ง ตอนค่ำ มีงานชุมนุมของคนค่อนข้างสูงวัย เสียงเพลงคาราโอเกะ กล่อมให้บรรยากาศของงานดูสนุกครึกครื้น สดครึบกับป้ายข้อความบนเวที ป่งบอกเป็นงานเลี้ยงฉลองเกษียณอายุ 60 ปี ของคนวัยทำงานรุ่นเดียวกัน.

ณ มุมหนึ่งของงาน สตรี 4 คน มาพบกันครั้งแรกในงาน คือ ญาณี ศรีสมร อรุมา และ อุษษา. ญาณี ค่อนข้างสงสารกว่าเพื่อน เพราะฐานะยากจน ศรีสมร ดูท่าทาง ขริม สุขุมมากกว่าใครๆ ส่วน อรุมา กับ อุษษา เป็นคนชอบสนุกเฮฮา.

เมื่ออดีตสาวงามทั้งสี่คน ซึ่งเป็นเพื่อนรัก มาพบกัน เรื่องราวเก่าๆ เมื่อ 30 ปี ก็ถูกขุดขึ้นมาเล่า ตีแผ่ เป็นที่สนุกสนาน ในฐานะเพื่อนรักเก่า ที่จากกันไปแสนนาน

ญาณี เล่าถึงลูกชาย

“ตอนนั้น ค่าอายุสิบขวบแล้วละ ไปสมัครงาน เรานะสงสารลูก ที่ไปทำแบบนั้น แต่เขาสมัครใจเอง”

“ลูกเธอเค้าเป็นเด็กดีนะ ที่อยากช่วยแม่ทำงาน” อุษษา ให้กำลังใจ

อรุมา ย้ำอีกว่า “ชีวิตเธอน่าสงสารนะ จนมาตลอดเลย ต้องทำงานหนัก หามรุ่งหามค่ำ ... เธอ ลูกชายเธอได้งานมะละ?”

ญาณี สายหน้า

“ทำไมล่ะ รู้ว่าเค้าเห็นว่าลูกของเธอ เป็นเด็ก” ศรีสมร ถาม

ญาณี สายหน้าอีก และตีหน้าเศร้าเล็กน้อย

อุษษา แสดงความเห็นใจเพื่อน

“ทำไม เค้าไม่รับลูกเธอเข้าทำงาน เธอบอกเราได้นะ เราเพื่อนกัน ช่วยเหลือกันได้”

“นั่นสิ เราเพื่อนกัน” อรุมา เอ่ยย้ำ “เพื่อนเดือดร้อน เรายินดีช่วย”

ศรีสมร เห็นว่าเรื่องราวเริ่มจะบานปลาย

“นี่ๆ ๆๆ น้อยๆ หน้อยๆ นั้นมันผ่านมาจะยี่สิบปีแล้ว ... ตกลง เขาปฏิเสธลูกชายของเธอ เพราะอะไร?”

ญานีตอบ “นายจ้าง เขาขอที่อยู่ แต่ลูกชายเราไม่ให้”

“อ้าว เขาจะรับเข้าทำงานนะนั่น แล้วทำไมลูกเธอไปบอกเขาแบบนี้ล่ะ”

“เขาบอกว่า ถ้าให้ที่อยู่ไปแล้ว เขากับแม่ จะไปอยู่ที่ไหนล่ะ”

เรียกเสียงฮาขึ้นมาในกลุ่ม แบบไม่ได้มันกัน.

ญานี ยังเล่าความเป็น และความซื่อของลูกชายต่ออีก ซึ่งเพื่อนๆ ก็สนใจฟังต่อ.

“ปีที่เขาจะเรียนจบ ครูที่พาเด็กๆ ไปออกค่ายกัน หลายคืน คืนสุดท้ายครูก็จัดกิจกรรมให้เด็ก สรรภาพผิด 'เอาละเด็กๆ คืนนี้เราจะมาทำอะไรๆ กัน ใครทำผิดอะไร ต้องพูดออกมาให้หมดนะคะ' เด็กทุกคน ก็พูด พอสรรภาพเสร็จ ก็ให้ดื่ม น้ำจากถังใบใหญ่ ซึ่งเป็นน้ำศักดิ์สิทธิ์ ก่อนดื่มก็ให้อธิษฐานว่า จะไม่ทำผิดซ้ำอีก และดื่มแล้วบาปจะสลายไป ... อ๊ะ! สมชาย พูดคำหยาบกับแม่ พูดเสร็จก็ดื่ม กรวิภา ชอบดื่มน้องคะ พูดเสร็จก็ดื่ม เบิ้มทำอะไรผิด ผมขโมยเงินพ่อครับ เสร็จ ดื่ม ... เด็กๆ ก็สรรภาพกัน จนถึงลูกชายเรา เป็นคนสุดท้าย อ้าว! ธีรณัย ว่าไง ทำอะไรผิดมา สรรภาพด่วน”

“ลูกชายเธอว่าไง?” อูษา ถามสอด

“เขาบอก ผม..ผม..เพิ่งนี้ใส่ถังน้ำเมื่อตอนเย็นนี้เองครับ”

ทั้งสี่สาวไร้มือ ต่างระเบิดเสียงหัวเราะคิกคัก ท่ามกลางบรรยากาศเพลงคาราโอเกะ.

พอหายเหนื่อย ก็เปลี่ยนเรื่องคุย.

“แล้วผิวเธอล่ะ? ไปอยู่ชะที่ไหน” อรุมา ถาม ญานี

“ได้ผิวแก่ ไม่ดีเลย ตอนหลัง เรากะเค้า เริ่มมีปัญหา” ญานี เล่าด้วยความขมขื่น “หลังจากลูกชายไปอยู่ที่อื่นแล้ว เราเริ่มคุยกันไม่ค่อยรู้เรื่อง วันนั้น เราเองก็เหนื่อยงานข้างนอกแล้ว ยังต้องมาหุงหาข้าวให้ผิวกิน พอเค้าเปิดประตูใหญ่หน้าบ้าน ก็ตะโกนถาม 'วันนี้ กับข้าวอะไรจะ?' พอเข้ามาใกล้ถึงหัวบรรไดบ้าน ก็ถามเราอีก 'วันนี้ กับข้าวอะไรจะ?'... มาถึงประตูครัว ก็ถามอีก 'วันนี้

กับข้าวอะไรจะ?’ คราวนี้ มายืนอยู่ข้างหลังเรา ก็ถามแบบเดิมอีก เสียงดังกว่าเก่า”

“เค้าคงทดสอบเธอละมังว่า หูของเธอยังดีหรือเปล่า” อูษา พุดสอดขึ้น “คินะ ที่เขาไม่ตะโกนใส่หูของเธอนะ”

“ใช่เลย เธอเคาถูก ... สุดท้าย เขาตะโกนที่หูของเรา จนอื้อไปหมด เขาหาว่าเราหูตึง”

“แล้วทำไมเธอ ไม่ตอบเขาไปละ ปล่อยให้ถามเข้าที่อื้อได้?”

“โห! เราบอกซ้ำสี่ห้าหนแล้ว ใจ้แก่นั่น มันไม่ได้ยิน”

เพื่อนทั้งสามยิ้มไม่ออก “คงมีเรื่องทะเลาะกันอีกนาน” ญาณี สรุป.

เมื่อได้จังหวะ ศรีสมร ก็พุดขึ้นว่า

“เฮ้อ พวกเธอยังไม่รู้อะไร เราเน่ติดคุกมาแล้วห้าปี”

“ห่า! เธอไปทำผิดอะไรร้ายแรง?” ญาณี ถาม

“ฆ่าฉิว ยิงทิ้งมันคาที่นอนเลย” ศรีสมร พุดแบบไม่สะทกสะท้าน.

“โหดงะ เธอ” เพื่อนๆ ต่าง อูทาน พร้อมกัน

“นี่! อย่าเพิ่งโวยวายไป” อรอุมา ห้ามเพื่อนๆ “ไหนเธอลองเล่ามาสิ”

“ฆ่าฉิวติดคุกไม่นานก็ได้ออก” ศรีสมร เล่าต่อ “แต่ถ้าฆ่าฉินั่งเมียน้อย เธอเฉีย...! ตอนนี้ คงยังอยู่ในคุกละมัง”

“โห! ฆ่าคน มันก็โทษเท่ากันนั่นแหละ” อูษา ว่า

“จะเท่ากันได้ไง ก็มันมีเมียน้อยตั้งห้าคน”

“ห้าคน!”

อดีตสามสาว อูทานพร้อมกัน โดยไม่ได้นึกหมาย

“ไฉ่ ชีวิตเธอเป็นไฉ่มัง” ศรีสมร ถาม อรอุมา

“กะฉิวคนที่สองนะเธอ ... อย่าไปพุดถึงมันเลย ที่แรก คิดว่ามันคงรับฐานะเราได้ แต่พอรู้ว่าเรา

“ห้องเท่านั้นแหละ มันก็เผ่นหนีไปซะนั่น”

“ผิวเธอนี่ มันเลวี่ใช้ไม่ได้เลย” อูษา รู้สึกเจ็บแค้นแทนเพื่อน “พอมันรู้ว่าเธอท้อง มันก็ทิ้งเธอไป มันเป็นบ้าอะไร ถึงทำแบบนี้ได้ลงคอ”

เพื่อนๆ พยักหน้าพร้อมกัน เห็นด้วยกะ อูษา

“มันไม่ได้เป็นบ้า มันเป็นหมัน” อรอุมา บอก

“อ้าว! ... เป็นซะนั่น” สามสาวไร้ผิวอีกสามคน อุทานพร้อมกัน โดยไม่ได้ตั้งใจ

“นี่! อูษา เป็นสะกัคนจีน เป็นโง่มั่ง ได้ข่าวว่า ผิวเธอเป็นลูกยกคกคตัญญูไม่ใช่หรอ?” ศรีสมร ถาม

“เซ็งเม็งปีนั้น เขาไปไหว้บรรพบุรุษที่สุสาน” อูษา เล่า “เราก็เตรียมเงินกระดาศไหว้ให้บนโต๊ะหัวเตียง แต่เขาดันลืม เราก็โทรไป เตียงเขาบ่นว่ารู้สึกไม่สบายใจ ที่เผาเงินกระดาศไป เราก็แปลกใจว่า เฮียนี้ถ้าจะบ้า ทุกปี เฮียก็เผากระดาศเงินกระดาศทองอยู่แล้ว ของที่เตรียมไว้ให้ก็ไม่เอา ชอบไปหยิบยืมจากญาติๆ ... แต่ที่โทรไปถามเนี่ยะ เงินที่ถอนออกมาจากแบงค์ หกหมื่นเมื่อวาน เป็นค่าเบี้ยงเลี้ยงคนงาน มันหายไปไหน เฮียเอาไปรีเปล่า? ... เท่านั้นแหละ เขาก็ร้องไห้ สะอึกสะอื้น เราก็แปลกใจ ว่าปีนี้ผิวเรา ช่างคตัญญูบรรพบุรุษจริงจิง.”

อรอุมา ทำหน้าพะอืดพะอม “ถ้าเขายังไม่ตาย ก็คงจะได้รางวัลลูกกตัญญูแน่ๆ เลย”

คุยกันเพลิน รู้สึกหิว ญานี่ เป็นฝ่ายลุกไปตักอาหารก่อน ปล่อยให้เพื่อนสาวไร้ผิวทั้งสาม คุยกันต่อ. ถัดจากเรื่องผัว แล้วก็มาเรื่องลูก ที่จะต้องคุยอดกัน. อูษา เล่าถึงความสำเร็จของลูกชาย.

“ลูกเรา จบเศรษฐศาสตร์ ตอนนี้อยู่มีธนาคารเป็นของตัวเอง เปิดสาขาไปทั่วละ และนี่ก็กะลังจะขยายสาขาไปลาว กะเวินตนาม ... เนี่ยะ เขาเพิ่งจะซื้อรถเฟอร์รารีให้แฟน เป็นของขวัญวันเกิด”

อรอุมา เกรงจะน้อยหน้าเพื่อน เธอก็เล่าถึงวีรกรรม ของลูกชายเหมือนกัน

“แต่ลูกชายเรา เป็นนักบินได้ซึกห้าปีมั้ง ตอนนี้มีสายการบินเป็นของตัวเอง ร่ำรวยมาก ก ก ก ... เมื่อเดือนก่อนนะ ซื้อเครื่องบินเจ็ทโตน รุ่นแรก ให้เป็นของขวัญวันเกิดของแฟน เหมือนกัน เราจิงสุดปลื้มจริงๆ”

อูษา เห็นศรีสมร เจ็บไป เพราะตั้งใจฟังเรื่องราวของเพื่อนมากกว่า

“สมร ลูกชายเธอล่ะ”

“ลูกชายเรา เรียนมาน้อย จบแค่วิศวะ” ศรีสมร เล่าเรียบๆ “แต่ก็มีบริษัทเป็นของตัวเอง. มาสองสามปีนี้ เขาประสบความสำเร็จ ประมูลได้สัมปทานสร้างทางรถไฟความเร็วสูง ... เห็นเขาบอกว่า เขาเพิ่งจะซื้อคฤหาสน์ให้เป็นของขวัญแฟน”

“โห! คฤหาสน์คงหรูน่าดู” อรุมา เปรยขึ้น

“ห้าสิบล้านหรือหกสิบล้าน เราก็ไม่แน่ใจ” ศรีสมร บอก

จังหวะเดียวกันนั้น ญานี เดินถือถาดอาหารกลับมาที่โต๊ะ

“เมาท้อไรกันอยู่จ๊ะ พวกสาวๆ”

“กำลังพูดถึง ความสำเร็จของลูกๆ” อรุมา บอก “เฮอนี่ แล้วลูกชายเธอล่ะ เป็นไงมั่ง”

“ลูกชายพอโตขึ้น เป็นเกย์ ทำงานบาร์เกย์” ญานี หยุดนิดหนึ่ง มองหน้าเพื่อนๆ “เราก็ไม่อยากให้ลูกเป็นแบบนี้หรอก”

เพื่อนสาวทั้งสามคน อึ้งไปชั่วอึดใจ อูษา จึงพูดปลอบใจเพื่อนไปว่า

“ลูกชายเธอ คงทำให้เธอผิดหวังไหมอะ?”

“นั่นสิ” อรุมา เสริม “ตั้งแต่เขาไม่ยอมมาให้ที่อยู่กะนายจ้าง แล้วก็-”

“ไม่หรอก จะว่าไปมันก็โอเคนะ” ญานี ปฏิเสธ แล้วบอก “รอบวันเกิดปีนี้ เค้าได้ของขวัญวันเกิดจากแฟนตั้งหลายอย่างด้วยละ”

ศรีสมร ถาม “ลูกชายเธอไซค์ดีจังเนอะ ... ของขวัญอะไรดี เธอ?”

“กีตาร์เพอร์รารี เครื่องบินเจ็ทโทรน และคฤหาสน์ จากผัวมันทั้งสามคน นั่นแหละ”

ญานี ตอบแบบไม่อาย ... แต่ ศรีสมร อรุมา อูษา กลับล้าลักอะไรบางอย่างในลำคอ.

ญานี ยังพูดต่อ ด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า “เนี่ย หลังเลิกงาน เค้าจะขับรถเพอร์รารี มารับเราด้วยละ”

งานเลี้ยงรุ่น ปีนี้ จัดเป็นปีแรก เพื่อนทุกคน สนุกสุดหัวยิ่งกับบรรยากาศของงาน ยกเว้น ศรีสมร

Script Writing – Story Outline : เรื่อง ถ้าเชื่อที่บ้านแล้ว (bullshit)

อรอุมา อูษา รู้สึกไม่สบายขึ้นมาทันที จึงขอตัวกลับก่อนงานเลิก. ส่วน ฉานี่ ต้องอยู่ต่อ รอถูก
ชายมารับ.

FADE OUT.

END.